

10 „Въ множ. число трето лице въ сърбския езикъ е различно отъ българския, а въ двата езика е пъкъ различно отъ третото лице (множ. число) въ македонското нарѣчие; напр.

Сърбски:	Македонски:	Български:
„пију	— пийетъ и пийеетъ	— пийатъ (пиятъ)
„беру	— беретъ	— берятъ и бератъ
„играју	— играетъ и играйетъ	— играйатъ (игра- [ятъ]
„изгубе	— изгубетъ	— изгубатъ
„говоре	— говоретъ	— говорятъ (го- и пр. [ворятъ и говорятъ“.

Съ тѣзъ примѣри Гопчевичъ иска най-напрѣдъ да покаже, че макед. наречие въ тая точка се различава отъ българския и отъ сърб. езикъ.

Но ето че по нататъкъ той казва така: „но тукъ трѣбва да напомнѣ, че тѣзъ форми (пију, беру и пр.) въ днешния сърбски езикъ не сѣ много стари и, че въ срѣднитѣ вѣкове и въ сърб. езикъ се е употрѣблявала днешната македонска форма“.

Вижда се, че съ тѣзи си думи Гопчевичъ се напѣва да докаже първо, че макед. наречие, макаръ и да се различава по казаната форма отъ сърб. езикъ, но че при все това тѣ сѣ сродни, и второ, като замѣлчава истината, иска да прѣдстави разликата между макед. нарѣчие и българ. езикъ за още по-голям.

Но напраздно! Чистата истина открива противното.
а) Третото лице въ множ. число често е свършено еднакво въ макед. наречие и въ българ. езикъ, а никога не както въ сърбския.

За доказателство привеждаме примѣри отъ самото